

σχεδὸν εὐδαιμονίας. Βλέπων τις τοὺς δύο ἐκείνους νέους νὰ ὀδεύωσιν συγκεκινημένοι καὶ μειδιῶντες ἐν μέσῳ τοῦ περιέργου πλήθους, ἤθελεν εἶπει, ὅτι ὑπὲρ αὐτῶν ἐπανηγυρίζετο ἡ ἑορτή. Πλὴν ἐκεῖνοι δὲν ἐφαίνοντο ἐννοοῦντες, ὅτι ἐτελεῖτο ἐτέρα ἑορτή, πλὴν τῆς ἑορτῆς τῶν καρδιῶν των, καὶ ὅτι ὑπῆρχεν ἐτέρα φωταψία, πλὴν τῆς φωταψίας τῆς ἀγαλλιάσεως των. Μετὰ στενοχωρίας ἀπεχωρίσθησαν ἀλλήλων κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν. Ἡ Ελενίτσα ἔλαβε θέσιν πλησίον τῆς θείας τῆς, κυρίας Γεωργίου, ἐκπεπληγμένης καὶ τεταραγμένης, ὃ δὲ Μαυρίκιος ἐκάθισε πλησίον τοῦ φίλου του Λαθόρδ, πρὸς τὸν ὁποῖον, θλίβων ἐγκαρδίως τὴν δεξιὰν αὐτοῦ, εἶπεν :

— Ἄ! πόσον σ' εὐχαριστῶ, διότι με ἠνάγκασες νὰ ἔλθω!

ΔΜΛ.

ΤΒΑΘΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

Ἰσπανικὸν διήγημα Fernan Caballero

ΒΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Α'

«Ὁ κύριος κοιμάται — μὴ θορυβήτε!»

Ἡ Εἰρήνη Βορίσοθνα ἐκ τοῦ ἐστιατορίου ἀπῆλθεν εἰς τὰ δωμάτια τῆς, ἀμφότεροι δὲ οἱ ἐξάδελφοι διηυθύνθησαν εἰς τὸ σπουδαστήριον. Ἀναχωροῦσα αὕτη ἀπηύθυνεν ἀκαριαίως πολυσήμαντον βλέμμα πρὸς τὸ πρόσωπον ἐκείνου, ὅστις δὲν ἦτο σύζυγός τῆς, καὶ τὸ βλέμμα τοῦτο ἐφαίνετο: ἡρώτα ὅτι «πράγματι θὰ γίνῃ τοῦτο;»

Οἱ ὀφθαλμοὶ των συνητήθησαν.

Ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς Βελτίστσεφ, εἰς τὸ βλέμμα τοῦτο, ἀπήντησε δι' ἑλαφροῦ μειδιάματος ὀπισθεν τῶν νώτων τοῦ ἐξαδέλφου του, καὶ τὸ μειδιάμα τοῦτο ἔλεγεν εὐκρινῶς: «ἔστε ἡσυχος... ἀπέλθετε...»

Καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

***

— Ἴδου λοιπόν, ἀγαπητὴ Πλατόσσα! ἔλεγεν ὁ Μάξιμος Γρηγόριεβιτς Βελτίστσεφ, θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἐξαδέλφου του καὶ εἰσερχόμενος μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ εὐμαρὲς σπουδαστήριόν του. Ἐξωφλήσαμεν πλέον τοὺς μεταξύ μας λογαριασμούς, καὶ χαίρω διὰ τοῦτο! Ἄλλὰ... νὰ εἰπούμεν τὴν ἀλήθειαν, αἱ διακόσιαι πεντήκοντα αὐταὶ χιλιάδες ἰσχυ-

ρῶς ἐκλόνισαν τὸ βαλάντιόν μου... Γνωρίζεις, ὅτι ἐκ τῶν μεταλλείων τοῦ Σλαβνογόρσκ διένειμον εἰς τὸν Καρτονάκη καὶ τὸν Πουπηριεφ ὀγδοηκταδύω χιλιάδας.

— Ναί, ἀλλὰ ἐξαίρουμένων τῶν ἰδικῶν μου εἴκοσι μετοχῶν, μένετε ἤδη ὁ μόνος ἰδιοκτήτης, εἶπεν ὁ Πλάτων, ὅστις ἦτο κατὰ εἴκοσιν ἔτη νεώτερος τοῦ ἐξαδέλφου του, καὶ διὰ τοῦτο, ἐκ παιδικῆς ἔξεως ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν μετ' ὄλων τῶν τύπων τοῦ ἐξωτερικοῦ σεβασμοῦ. Ὁ Μάξιμος Γρηγόριεβιτς ἀπηυθύνετο πρὸς αὐτὸν ἐνικῶς καὶ ὑποκοριστικῶς «Πλατόσσα», ὡς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του τὸν μικρὸν Πλατόσσαν, ὃ δὲ μικρὸς Πλατόσσας, γενόμενος τριακοντατριῶν ἐτῶν Πλάτων Βασίλειεβιτς, καὶ ἐπὶ δωδεκαετίαν ἤδη διαχειριζόμενος συνεταιρικῶς μεγάλας χρηματιστικὰς πράξεις καὶ συναλλαγὰς μετὰ τοῦ τέως κηδεμόνος καὶ ἐξαδέλφου του, ἀπετείνετο πρὸς αὐτὸν πληθυντικῶς, ὡς πάλαι ποτέ, ἀπεκάλει δὲ αὐτὸν «Μάξιμον Γρηγόριεβιτς», καὶ μόνον ἀπόντος αὐτοῦ ἐπέτρεπεν ἐνίοτε ἐαυτῷ τὴν φιλικωερωνικὴν ἐπίκλησιν «ὁ γέρων».

— Ἐχεις δίκαιον, συνήνεσεν ὁ Μάξιμος Γρηγόριεβιτς, ἀλλ' ἐγὼ οὐδέποτε ὑπελόγιζον ὅτι θὰ ἐπλήρωνον τὴν ἀπόδειξιν ταύτην τώρα... Ἐνόμιζον ὅτι δὲν θὰ τὰ ἀπήτεις πρὸ τοῦ Μαρτίου...

— Ἄ, ἀγαπητὴ Μάξιμε Γρηγόριεβιτς! πολὺ με στενοχωρεῖ τοῦτο, ἀλλὰ... τί νὰ κάμω!.. Γνωρίζετε καὶ σεῖς τὴν κατεπίγουςαν ἀνάγκην μου! — ἐδικαιολογήθη ὁ Πλάτων μετ' εὐχαριστήσεως ψηλαφῶν τὸ ἐν τῷ θυλακίῳ του ὀγκῶδες δέμα ἐκ τραπεζικῶν γραμματίων.

— Πρόσεξε, ἐξάδελφε, θὰ καταστραφῆς! — φιλικῶς ἐνουθέτησεν ὁ Μάξιμος Γρηγόριεβιτς κινῶν τὴν εὐπρεπῆ, φαλακρὰν καὶ πολיאὴν κεφαλὴν του.

— Ἀλλὰ καὶ τίποτε δὲν γίνεται χωρὶς νὰ διακινδυνεύσης, ὑπέλαβεν ὁ Πλάτων ἀνασπῶν τοὺς ὤμους.

— Δὲν λέγω!... Ἀλλὰ τὸ διακινδυνεύειν εἰς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις διαφέρει ἐκείνων τῶν χρηματιστικῶν. Ἀκούθητι κάλλιον τὸν κανόνα μου: «πλοῦτει βραδέως», τοῦτο εἶνε τὸ ἀσφαλέστερον.

— Παρῆλθεν ὁ καιρὸς ἐκεῖνος, ἐξάδελφε!

— Παρῆλθεν ὁ καιρὸς ἐκεῖνος... Καὶ ἄν, μ' ὄλην τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν σου, μ' ὄλον τὸ πολιτικὸν στάδιόν σου, τὰ φορτώσης εἰς τὸν πετεινὸ, — τότε;

— Τίς, ἐγώ;... Καὶ τὸν νοῦν μου ποῦ τὸν ἔχω;... Γνωρίζετε τὴν παροιμίαν: «Ὅταν εἶνε ἔξυπνος ὁ γάτος...»

— «Δὲν νυστάζει ὁ ποντικός», τὸ γνωρίζω, φίλε μου! λοιπὸν ἰδοῦ, γενοῦ ποντικός, κατ' ἐμὴν ἰδέαν...

— Ὅχι, νὰ σὰς εἰπῶ, προτιμῶ νὰ εἶμαι γάτος!

— Ἐγὼ φίλε μου, αἰωνίως ἔκαμνα τὸν ποντικὸν καί, ἀληθῶς δὲν ἐνύσταξα διὰ τοῦτο σήμερον, τριακόσιαι χιλιάδες ἀθικτοὶ εἶνε ἀποταμιευμένοι, ἐκτὸς δὲ τού-

των ἑκατομμύρια πράξεις διαχειριζόμεθα εἰς τὰς συναλλαγὰς μας.

— Καὶ ἐν τούτοις, ἔπεται, ὅτι διακινδυνεύετε.

— Ὁ κίνδυνος ὁ ἰδικὸς μου διαφέρει τοῦ ἰδικοῦ σου. Ἄλλ' ἔστω, διακινδυνεύσον ὅπως ἐγὼ καὶ δὲν θὰ ζημιωθῆς.

— Ἐγὼ καὶ κατὰ τὸν ἰδικόν σας καὶ κατὰ τὸν ἰδικόν μου τρόπον διακινδυνεύω καὶ ἰδοῦ σχέδιον ἀφορῶν τὴν ἐκμίσθωσιν σιδηρωρυχείου...

— Ἀλήθεια, — διέκοψεν ὁ ἐξάδελφος, οὔτινος ζωηρῶς, ὡς φαίνεται ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον ἢ περὶ τοῦ σχεδίου τούτου ἐπίμνησις. — Δὲν ἐπρόφθασα ἀρχήτερα νὰ σ' ἐρωτήσω: ἦσο εἰς τὸ ὑπουργεῖον;

— Ἦμην! Καὶ εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἤμην, καὶ εἰς τοῦ Καρτονάκη, καὶ εἰς τοῦ Γροδνιάνσκη, καὶ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ Τσέμς, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας καὶ Ἰουδαίους!

— Λοιπὸν; ζωηρῶς ἠρώτησεν ὁ «γέρων».

— Περιφάνεια! Εἰς τὸ ὑπουργεῖον δὲν ὑπάρχει κανὲν ἐμπόδιον. Ἐκεῖ δά, τὸ γνωρίζετε καὶ ὁ ἴδιος, τὸ ὄνομά σας, αὐτὴ ἢ πίστωσησιν προσωποποιημένη! Ὁ Καρτονάκης μετὰ τοῦ Ροζενσπίτς λαμβάνουσι μέρος, ὁ Γροδνιάνσκη προθύμως συντρέχει, ὁ δὲ Τσέμς ὑπεσκέθη τὴν θερμότεραν ὑποστήριξιν καὶ ἐνέργειαν εἰς τὴν ἐφημερίδα του... Βεβαίως θὰ τῷ πληρώσωμεν πέντε χιλιάδας.

— Αἶ, βέβαια, κατὰ τὸ σύνθημα! εἶπεν ὁ Μάξιμος Γρηγόριεβιτς κινήσας τὴν χεῖρα μετὰ τινος περιφρονήσεως.

Ἐφερον τὸν καφέ.

Ὁ γέρων ἐπλησίασε πρὸ κομφῶς γεγλυμμένης πυξίδος καὶ ἔλαβεν ἐξ αὐτῆς σιγάρον.

— Σταθήτε, μὴ καπνίσητε! — μετὰ ζωηρότητος ἐσταμάτησεν αὐτὸν ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς. Χθές, ἐκ τύχης, εὔρον πρὸς δοκιμὴν ἑκατοντάδα ἐξαίρετων σιγάρων καὶ εἶμαι κατευχαριστήμενος! Μοὶ τὰ ἐσύστησεν ὁ Ροζενσπίτς. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σὰς ἀρέσουν. Ἴδου, δοκιμάσατε!...

Καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τῆς σιγαροθήκης καθ' ὅλα ἔτοιμον καὶ κεκομμένον ρεγάλιον, προσέφερον αὐτὸ πρὸς τὸν ἐξάδελφόν του.

Ὁ Μάξιμος Γρηγόριεβιτς, ἐσυνειθίζετο καπνίζων σιγάρον, νὰ βρέχη διὰ τοῦ σιέλου καὶ διαθρύπτῃ μεταξὺ τῶν ὀδόντων τὸ ἄκρον του. Θέσας εἰς τὸ στόμα τὸ προσφερθὲν αὐτῷ σιγάρον, μετὰ τὰς πρώτας ροφήσεις τοῦ ἀρωματώδους καπνοῦ, ἔκαμε μορφασμὸν καὶ ἀπέθεσεν αὐτὸ κατὰ μέρος.

— Ὅχι, νὰ σοῦ εἰπῶ, ἀδελφέ, δὲν μοῦ ἀρέσει τὸ σιγάρον σου, παρέτήρησεν οὕτως πρὸς τὸν ἐξάδελφόν του.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Πλάτων με παραδοξὸν τινα μέριμναν.

— Δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ, ἔχει κάποιαν γεῦσιν... μίαν πικράδα ἀλλόκοτον, καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ... δὲν μ' ἀρέσει.

— Ὅχι δά, καπνίσατέ το! ἴσως κατ' ἀρχὰς σὰς ἐφάνη τοιοῦτον, ἢ σὰς ἔτυχε ἄσχημον, — ἐβεβαίωσεν τὸν «γέροντα» ὁ

Βελτίστσεφ — μήπως θέλετε νὰ σὰς δώσω ἄλλο ;

— "Ὅχι, εὐχαριστῶ... ἴσως πράγματι μοῦ ἐφάνη ἔτσι, ἢ ἡ γεύσις μου εἶνε τοιαύτη σήμερον... " Ἄλλως τε, δὲν αἰσθάνομαι δὰ καὶ τόσον καλὰ τὸν ἑαυτὸν μου κατ' αὐτάς.

— Συμβαίνει, παρετήρησεν ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς.

— "Ἰσως εἶν' ἔτσι, — συνήνεσεν ὁ γέρον, καὶ ἔλαβεν ἐκ νέου τὸ ἐγκαταλειφθὲν σιγάρον.

— Δὲν ἀρχίζομεν καὶ καμμίαν ἄλλην εὐθυμοτέρην ὁμιλίαν ! ἀφηρημένως ἀνέκραξεν ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς, καθήμενος παρὰ τὸν « γέροντα », ὅστις ἦτο βεβουθισμένος ἐντὸς μαλακοῦ ὀθωμανικοῦ ἀνακλινητῆρος κειμένου ἀπέναντι τῆς ἐστίας.

Βελτίστσεφ ὁ πρεσβύτερος, καπνίζων τὸ προσφερόμενον αὐτῷ σιγάρον δι' εὐμενοῦς καὶ ἑλαφροῦ μειδιάματος, ἀπήντησεν εἰς τὴν πρότασιν Βελτίστσεφ τοῦ νεωτέρου :

— Τὴν παρελθούσαν τετάρτην δὲν παρετηρήσατε εἰς τὸ μελόδρομα ἐν τῷ θεωρεῖφ τῆς δευτέρας σειρᾶς νέαν πυρρότριχα ; Διὰ τοῦ αὐτοῦ ραθύμου τόνου ἐξηκολούθησεν ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς.

— Ὀλίγον μὲ μέλλει διὰ τὰς κοκκινομαλλούσας σὰς ! — ἑλαφρῶς, ἀλλ' εὐμενῶς ἐμόρφασεν ὁ γέρον. Εἰς τὸν καιρὸν μου, αἱ ἀθιγγανίδες ἦσαν καλλίτεραι, ἀλλὰ καὶ περὶ αὐτῶν ὀλίγον ἐφρόντιζον... Εἰπέ μου, μάλλον, πῶς πηγαίνουν ἢ δουλειαίς σου ;

— Ποῖσι ; ἐμειδίασεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Μὲ τὴν Κόροβωφ ... " ἤκουσα ἐξωδίκως, ὅτι τὴν ἐξηνάγκασες νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὸν σύζυγόν της ;

Ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς ἐσκυθώπασεν ἑλαφρῶς.

— Ναί, τὸ ἐπιθυμῶ, ἀπεκρίθη οὗτος βραδύνας ὀλίγον.

— Καὶ ποία ἀνάγκη ἦτο, δὲν ἐννοῶ ! εἶπεν ὁ γέρον ὑψὼν τοὺς ὤμους.

— Διότι, ὁ σύζυγος οὗτος, ἴστατο ὡς ἡλίθιος εἰς τὸν δρόμον μου.

— Ὠραία δουλειά ! — εἶπε μειδιῶν ὁ ἐξάδελφος. Νὰ γυρίσης τὰ μυκτὰ μίᾳ νέας γυναίκας...

— "Ἔτσι μοῦ ἤρσες, διέκοψε μετ' ἑλαφρᾶς δυσαρρεσκείας ὁ Πλάτων. " Ἔτσι ἤθελα, καὶ ἐπὶ τέλους... ἐπὶ τέλους, ἀγαπῶ αὐτὴν τὴν γυναῖκα !

Ὁ γέρον ἐμειδίασεν εἰς τοῦτο ὡς εἰς λόγους τοῦ ἀέρος.

Γνωρίζων καὶ ἀγαπῶν τὸν ἐξάδελφόν του, ἦτο βέβαιος ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος κατ' οὐσίαν, οὐδένα καὶ οὐδὲν ἀγαπᾷ, ἀλλ' οὔτε καὶ ν' ἀγαπήσῃ δύναται.

Ἔσιώπησαν.

Ὁ « γέρον » ἀποκλειστικῶς ἐκάπνιζε τὸ σιγάρον καὶ σύννοος παρετήρει διὰ τῶν ἡρέμων καὶ γαλανῶν ὀφθαλμῶν του τὸ πῦρ τῆς ἐστίας. Τὸ ἄθικτον κυάθιον τοῦ καφέ ἐψυχραίνετο ἐπὶ τῆς πρὸ αὐτοῦ μικρᾶς τραπέζης.

Ὁ Πλάτων, ἐγερθεὶς ἐκ τοῦ ἀνακλινητρου, ὡσεὶ ἀνέμενέ τι, ἐβάδιζε δι' ἑλαφρῶν βημάτων ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ τάπητος, τοῦ

καλύπτοντος τὸ ψηφιδωτὸν δάπεδον τοῦ θαλάμου τούτου, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παρετήρει λοξῶς τὸν ἐξάδελφόν του δι' ὄξεος καὶ ἐξεταστικοῦ βλέμματος. Ἡ σιωπὴ αὐτῆ διήρκεσε δέκα λεπτά.

— Τὸ σιγάρον εἶχεν ἤδη καπνισθῆ κατὰ τὸ ἡμισυ.

Ἀφῆνης ὁ γέρον ἔκαμιν ἀπότομόν τινα καὶ πῶς βιαίαν κίνησιν, ὡσεὶ προσεπάθει νὰ ἐγερθῇ καὶ ἐστέναξεν ἡρέμα καὶ ἐπωδύνως.

Ὁ Πλάτων ἐρίγησεν, ἔστη αὐθωρεί, καὶ ἄπασα ἡ ὄξεια αὐτοῦ προσοχή, ἄπαν τὸ τεταραγμένον βλέμμα του, συνεκentrῶθη ἐπὶ τοῦ ἐξάδελφου του.

— Πλατόσσα... Πλατόσσα... μετὰ προσπαθείας ἐψέλλισεν ὁ Βελτίστσεφ διὰ παραδόξως τραυλιζούσης γλώσσης. Τί εἶνε τοῦτο... Θεέ μου !.. πῶς ἐξελίσθη ἐξάφνα... Πλατόσσα... βοήθησέ με, ψυχὴ μου...

Ὁ Πλάτων, ἀκροποδητὶ βαδίζων, ἐσπευσε πρὸς αὐτόν.

— Τί ἐπάθετε, ἐξάδελφέ μου; ἠρώτησες οὗτος διὰ ταραχῶδους ψιθύρου.

— Ζαλίζομαι... ζαλίζομαι... σκοτίζονται τὰ μάτια μου... καίει τὸ στήθος μου... ἡ κεφαλὴ μου ἔχει κᾶτι, ἐψιθύρουν ὁ γέρον, διὰ φωνῆς ἐπὶ μάλλον ἐξησθημένης καὶ, ὡς τυφλός, ἐξέτεινεν ἑμ-πρὸς τὰς χεῖρας, ὡσεὶ ἀνεζήτη τι.

— Νερόν... νερόν φέρετέ μου ! — ἐπρόφερε μετὰ προσπαθείας, κάμπτων τὸ σῶμα, — ἀλλὰ σιωπῆ... προσοχή... νὰ μὴ μάθῃ τίποτε ἢ σύζυγός μου... σιωπῆ... μὴ τῆς τὸ εἶπῃς... θὰ τρομάξῃ... μὴ θορυβῆς... θὰ περάσῃ...

— Θὰ περάσῃ ! — καθησύχαζεν ὁ ἐξάδελφος. Ἰσως εἰς τὸ γεῦμα ἐφάγεται περισσότερον τοῦ δέντου... εἶνε ἀπλοῦ σπασμοί... ξαπλώσατε ὀλίγον κ' ἐγὼ σὰς φέρω ἀμέσως νερόν...

Ἄλλ' ὁ γέρον διετέλει ἤδη εἰς ἀναισθησίαν. Ὁ Πλάτων διὰ τῆς μίᾳς χειρὸς ἤρσεισεν τὴν κεφαλὴν ἐκείνου πρὸς τὸ στήθος του, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας ἐκράτει τὴν κρεμασμένην χεῖρά του.

Ὁ Μάξιμος Γρηγόριεβιτς συνεσπᾶτο ἐκαστοτε βιαίως, ἀλλ' ἰδοῦ, ἠνέωξεν ὑπερμέτρως τοὺς ἀνευ ζῆως ἤδη καὶ ἐσβεσμένους ὀφθαλμούς του, — νευρική σπαδῶν συνέστειλε διὰ τελευταίαν φοράν τοὺς μῦς τοῦ καθαρῶς ἐξυρισμένου προσώπου του ἀνοιγοκλείσθησεν αὐθις οἱ ὀφθαλμοὶ του καὶ... μετὰ ταῦτα ὅλον τὸ σῶμά του, ὡς εἰ κατέπεσε, καὶ ἡ κεφαλὴ ἔκλινε βραεῖα ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ ἐξάδελφου.

Ὁ Βελτίστσεφ ἐξηκολούθει ἰστάμενος παρ' αὐτῷ εἰς τὴν αὐτὴν πάντοτε θέσιν ὑποστηρίζων τὸ σῶμά του.

Ἐν τῷ θαλάμῳ ἐπεκράτει βαθεῖα γαλήνη. Μόνον τὸ ἐπὶ τῆς ἐστίας ὀρεχθᾶλλον ὄρολόγιον ἀνεπικισθῆτως ἐσημεῖον τὰ δευτερόλεπτα, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν οἱ γαϊάθρηκες ἐκρότουν ἐν τῇ φλεγομένη ἐστίᾳ.

« Καὶ ὅμως, πόσον τυχῶς ψυχραίνεσαι ! », διελογίσθη ὁ Βελτίστσεφ, αἰσθανόμενος ὑπὸ τὰς πλάμας του ψυχρανο-

μένας τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς χεῖρας τοῦ ἐξάδελφου του.

« Εἶνε πραγματικὸν τοῦτο ;... »

Ἀπέθεσε μετὰ προφυλάξεως τὴν κεφαλὴν τοῦ γέροντος ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου τοῦ ἀνακλινητῆρος. Ἦψατο τοῦ σφυγμοῦ του, — δὲν ἀκούεται. Ἐκλινε μετὰ προσοχῆς τὸ οὖς ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἠκούσθη πρὸς στιγμὴν, — δὲν πᾶλλει.

Προδήλωσ, ἢ πράξις ἐτελέσθη ἤδη.

Ὁ Βελτίστσεφ ἠγέρθη, ἀπέμαξε εἰς ὁ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἐτανύθη ὡς ἀπὸ ὑπέρμετρον κάματον.

Διεθῶν δις τὸν θαλάμον, περιέφερε βραδέως τὸ βλέμμα, ὡσεὶ ἀνελογίζετο τί ὤφειλεν ἤδη νὰ πράξῃ.

Τὸ βλέμμα αὐτοῦ ἀνεζήτησε πρῶτον πάντων ἐπὶ τοῦ τάπητος τὸ λεῖψανον τοῦ καπνισθέντος σιγάρου, ὅπερ κατέπεσε κατὰ τὴν πρώτην στιγμὴν τῆς σκοτοδίνης, ἐκ τῶν ἐξησθηθέντων δακτύλων τοῦ μακαρίτου.

Ὁ Βελτίστσεφ ἔρριψεν αὐτὸ εἰς τὴν σπινθηροβουλοῦσιν πυράν, καὶ δὲν ἀπέστρεψε τὸ βλέμμα ἐξ αὐτοῦ, μέχρις ἐντελοῦς ἀποτεφρώσεως. Ἀκολουθῶς διεσκέδασεν ἐπιμελῶς διὰ τοῦ ρινομάκτρου του τὴν ἐπὶ τοῦ δαπέδου τέφραν, τὴν ἀπομείνας ἐπὶ τοῦ τάπητος κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς πτώσεως τοῦ σιγάρου.

« Ἡ ἀρχὴ ἔγινε καὶ ἐξηλείφθησαν τὰ ἴχνη », διελογίσθη ὁ Βελτίστσεφ. Τώρα τί ἄλλο ἀπομένει ; »

Σήμερον, πρὸ τοῦ γεύματος, ἀναθεωρῶν μετὰ τοῦ ἐξάδελφου του λογαριασμούς τινες τῶν μεταξὺ αὐτῶν κολοσσαίων συναλλαγῶν καὶ ἐπιχειρήσεων, ἔλαβε παρὰ τοῦ γέροντος χρέος ἐκ διακοσίων πεντήκοντα χιλιάδων, καὶ ἐπέστρεψεν αὐτῷ τὴν ἀποδείξιν του. Ὁ γέρον δὲν ἔσχισεν αὐτὴν ἀμέσως, διότι, ἐν γενεῖ, δὲν εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ σχίζῃ τὰ ἐξοφλούμενα συναλλάγματα καὶ ἀποδείξεις, ἀλλ' ἐτοποθέτει αὐτά, ὡς δι' ἀνάμνησιν, ἢ « διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον », εἰς ἰδιαιτέρον συρτάριον. Οὕτω καὶ νῦν, λαθὼν παρὰ τοῦ ἐξάδελφου, μικρὸν πρὸ τοῦ γεύματος, τὴν ἀποδείξιν του, δὲν ἐπρόφθασε νὰ κρύψῃ αὐτὴν εἰς τὸ σύνθητες μέρος, ἀλλ' ἔθετο, ἐπὶ τοῦ πρῶτοντος, εἰς τὸ ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἐπενδύτου του χαρτοφυλάκιόν του. Ὁ Βελτίστσεφ ἀνεῦρεν ἤδη αὐτὴν εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ ἐξάδελφου του, τὴν παρετήρησε μετὰ προσοχῆς, ἵνα βεβαιωθῇ περὶ τῆς γνησιότητος, καὶ βεβαιωθείς, μετέθεσεν αὐτὴν εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του.

Ἀκολουθῶς ἔλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ μακαρίτου δέσμη κλειδίων, ἐξέλεξεν ἐν ἐξ αὐτῶν καὶ ἠνέωξε μεταλλικόν, ἀδιάφλογον ἐμάριον, ἐν ᾧ ἐφυλάσσετο τὸ χρηματοκιβώτιον. Μετὰ προσοχῆς ἐξαγαγὼν ἐκείθεν δύο ὀγκώδεις δέματα, περιετύλιξεν αὐτάς ἐντὸς ἐρημεριδίων καὶ ἐκάλυψε δι' εἰδοποιήσεων καὶ τινων λογαριασμῶν.

« Καὶ ὅμως, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἐνταῦθα κατάλογος πόθην καὶ πόσα ἐξήχθησαν », αἶφνης ἐσκέρθη ὁ Βελτίστσεφ. Ἡ ἀπό-

δειξίς, νὰ παρ' ὁ διάβολος, ἂν ἀνακαλύψουν μετέπειτα, εἰς τὸν κατάλογον τῆν περιουσίαν... Πρέπει νὰ τὸν εὐρω!»

Καί, καλῶς γινώσκων τὴν τάξιν καὶ ἀκριβείαν τοῦ συστηματικοῦ γέροντος, ἀνέδραμε ζητῶν εἰς τὸ ἀδιάφλογον ἐρμάριον. Αἱ προσδοκίαι του, στηριζόμεναι ἐπὶ τῶν γνώσεων καὶ ἀκριβῶν ὑπολογισμῶν, δὲν ἠπάτησαν τὸν Βελτίστσεφ, κατ' ἀκολούθιαν, αἱ ἀναζητήσεις αὐτοῦ δὲν διήργησαν πολὺ ταχέως ἀνεῦρεν οὗτος ἐν τῷ ἐρμαρίῳ τούτῳ τὸν ἐνοχοποιητικὸν κατάλογον, ὅστις ἦτο συντεταγμένος καὶ γεγραμμένος ἰδιοχειρῶς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ μακαρίτου ἐξαδέλφου του.

«Νὰ τὸν καταστρέψῃ ὅσον τάχιον!», ἦτο ἡ πρωτίστη σκέψις, ἣτις ἐπῆλθεν εἰς τὸν Πλάτωνα, ἅμα ὡς εἶδε τὸν ἀνευρεθέντα χάρτην.

Ἐκίνησε διευθυνόμενος πρὸς τὴν ἐστίαν, ὅτε ἔστη αἴφνης καθ' ἣν στιγμήν ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἦτο ἕτοιμος νὰ ρίψῃ τὸ ἔγγραφο εἰς τοὺς καιομένους ἀνθρακας.

«Ὁχι, καλλίτερα νὰ τὸ φυλάξω, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον», ἐσκέφθη μεταμεληθεὶς ἐν ἀκαρεί, αἴσως χρησιμεύσῃ καὶ εἰς ἐμὲ τὸν ἴδιον... Μήπως γνωρίζω πόθεν καὶ πόσα ἐξήχθησαν;... Ἐνδέχεται νὰ λάβωσι χώραν παρενοήσεις, ζητήματα, ἀμφιβολίαι... πρέπει τὰ πάντα νὰ ἐξετάσω καὶ παραβάλλω... Καλλίτερα νὰ τὸ φυλάξω, πρὸς τὸ παρόν...

Καὶ ἀνοίξας τὰς σπληθείσας δέσμας, ἔθεσε μεταξὺ αὐτῶν τὴν σημειώσιν, ἀκολούθως ἐτύλιξεν ἐκ νέου καὶ ἐκάλυψεν αὐτὰς ὡς πρότερον.

Μετὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην, τὸ ἐρμάριον ἐκλείσθη καὶ ἡ δέσμη τῶν κλειδίων ἐτέθη εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ μακαρίτου.

Εἰς τὴν κίνησιν ταύτην τὸ πτώμα ἐκινήθη.

Αὐτοστιγμὴ καὶ μετὰ φρίκης ἀπεσκίρτησεν ἀπ' αὐτοῦ ὁ Βελτίστσεφ εἰς τὸ μέσον τοῦ θαλάμου.

«Εἶνε δυνατόν νὰ ζῆ ἀκόμη;» — ἄπορως διελογίσθη, ὅτε μετὰ τινος στιγμῆς διεσκέδασθη ὁ παράλογος πανικός τρόμος του.

Μετὰ φόβου καὶ προφυλάξεως, ἀνήγειρεν ἀτόλμως τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ νεκροῦ. Ἄλλ' οὗτος ἦτο ἡμικεκλιμένος εἰς τὴν ἀναπαυτικωτέραν καὶ φυσικωτέραν στάσιν, ὡς ἂν ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ διὰ μίαν ὥραν μετὰ τὸ γεῦμα.

«Ὁὐ, τί παιδί ποῦ εἶμαι!», εἶπεν ἐπιτιμῶν αὐτὸς ἑαυτὸν ὁ Βελτίστσεφ, καὶ κατέπιεν ἀπνευστὶ μέγα ποτήριον ὕδατος, ὅπως καθησυχᾶσθαι ἀποτελεσματικῶς τὴν στιγμιαίαν ἐκρήξιν τῆς ταραχῆς του.

Τακτοποιήσας τὰ πάντα, ἐξῆλθε μετὰ προφυλάξεως τοῦ θαλάμου, κλείσας ὅπισθεν αὐτοῦ τὴν θύραν καὶ διηυθύνθη εἰς τὰ δωμάτια τῆς Εἰρήνης Βορίσοβνας.

* *

Εἰς τὸν ἦχον τῶν βημάτων του, ὑπεχώρησε βαρὺ τι παραπέτασμα καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἀνεφάνη ἡ ὠραία μορφή τῆς κυρίας Βελτίστσεφ. Ἦτο αὕτη γυνὴ τρι-

άκοντα καὶ ὀκτῶ ἐτῶν, παρηκμακυῖα ἤδη, ἀλλὰ πάντοτε ὠραία. Τὸ καταβιβρωσκόν καὶ ἀνυπόμονον βλέμμα τῆς, ταραχῶδως καὶ σπασμωδικῶς προσήλωθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἐξαδέλφου. Δεινὴ ταραχὴ, καὶ φόβος καὶ προσδοκία διὰ συγκεχυμένων σκιῶν διέδραμον ἐφ' ὅλων τῶν γραμμῶν τοῦ προσώπου τῆς.

— Λοιπόν;... λοιπόν, τί συνέβη; — νευρικῶς δραξαμένη τῆς χειρὸς αὐτοῦ, καὶ μόλις ἀκουσμένη ἠρώτησεν αὐτὴ διὰ φωνῆς διακοπτομένης ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς ταραχῆς τοσοῦτων αἰσθημάτων.

— Ἐτελείωσεν, — αἰμύλως ἔνευσεν αὐτῇ οἰονεὶ θωπεύων αὐτὴν διὰ καθησυχαστικοῦ βλέμματος ὁ Πλάτων.

— Τί ἐτελείωσε; — μηχανικῶς ἐπανέλαβεν, ἐκείνη, μὴ ἔχουσα ἀκριβῆ ἰδέαν τῆς ὑπ' αὐτῆς προφερθείσης λέξεως.

— Ἡσύχασε, φίλη μου, τὸ πᾶν ἐτελείωσε σοὶ λέγω... Τρέμεις βλέπω· διατί εἶνε ψυχραὶ αἱ χεῖρές σου;... ὦ, ἀγαπητῆ μου, ἔσο γενναϊότερα! ἔσο ἰσχυροτέρα;

— Τί ἔπαθεν;... ὁμίλησεν, τί ἔπαθε; — χωρὶς νὰ τὸν ἀκούῃ, ἐπανελάβε διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐπίσης ψιθύρου.

— Τίποτε. Κοιμᾶται, πολὺ ἤσυχα καὶ δὲν θὰ ἐξυπνήσῃ πλέον.

Αἱ χεῖρες τῆς Εἰρήνης Βορίσοβνας κατέπεσαν αἴφνης καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῆς κατέστη ἔτι μᾶλλον ὠχρόν.

— Ἡσύχασε λοιπόν! — ἐπιμόνω, δι' ἰσχυροῦ καὶ αὐστηροῦ μάλιστα τόνου εἶπεν αὐτῇ ὁ Βελτίστσεφ, καὶ μετὰ προφυλάξεως λαθὼν αὐτὴν ἐκ τῆς ὀσφύος, ὠδήγησεν ἐπὶ ἀναπαυτικῶς ἀνακλίντρον — δὲν εἶνε καιρὸς ἀκόμη! ἄλλως ἐνδέχεται νὰ καταστρέψῃς ὅλην τὴν ὑπόθεσιν.

Αὐτομάτως ἐπέστρεψεν ἑαυτῇ νὰ καθήσῃ καὶ οἰονεὶ ἀφυπνιαθεῖσα ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν.

— Ἡσύχασε λοιπόν καὶ ἀκουσον... προσπάθησε νὰ ἐνοήσῃς, ὅ,τι θὰ σοὶ εἶπω καὶ ἐκτέλεσον μετ' ἀκριβείας, — ἤρξατο ὁ Πλάτων Βασιλεγεβιτς, γονυπετῶν πρὸ αὐτῆς καὶ θλίβων ἰσχυρῶς τὰς ψυχρὰς χεῖρας τῆς. — Ἀκουσον λοιπόν, ἀγαπητῆ μου: τώρα θὰ ἀναχωρήσω καὶ θὰ ἐπανεέλθω ἀπόψε τὴν δεκάτην ὥραν... Σὺ, ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν τοῦλάχιστον ὥραν, μὴ ἐξέλθῃς τοῦ θαλάμου τούτου, μὴ φανερωθῆς εἰς κανένα... διὰ νὰ μὴ ὑποπτεύουν τι... Τοῦτο εἶνε ἐπ' ἀναγκῆς, σοὶ λέγω... Μετὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν, δύνασαι νὰ ἐξέλθῃς εἰς τὸ σπουδαστήριον, καὶ ἀκόμη καλλίτερον, νὰ παραμείνῃς νὰ ἔλθουν νὰ σοῦ τὸ εἰποῦν... Ἔως τότε ἢ ὁ Δαμιανὸς ἢ ὁ γραμματεὺς θὰ ἔμβουν νὰ τὸν ἐξυπνήσουν... καταλαμβάνεις;... Τοιοῦτοτρόπως γίνεται φυσικώτερον καὶ ἀπλούστερον τὸ πρᾶγμα... Τότε δύνασαι νὰ κραυγᾶσῃς, νὰ κλαύσῃς, νὰ λιποθυμήσῃς, νὰ πράξῃς τέλος ὅ,τι ἐπιθυμῆς! Ἄλλ' ἔως τότε, πρὸς Θεοῦ, προσπάθησον νὰ κρατηθῆς... ἔσω καρτερικωτέρα!

— Φοβερὸν! ἐψιθύρισε τρέμουσα σύσσωμος ἡ Εἰρήνη Βορίσοβνα.

— Ἐλα τώρα! μὴ σκέπτεσαι περὶ τούτου!... σκέφθητι μᾶλλον καὶ χάρου,

ὅτι ἐπετελέσθη ἡδη ὁ σκοπὸς μου, ὅτι ὅλη ἡ περιουσία εἶνε ἰδική σου, καὶ ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ σοὶ τὴν ἀφαιρέσῃ... οὐδεὶς!... λοιπόν, σκέφθητι... σκέφθητι περὶ ἐμοῦ, περὶ τοῦ ἔρωτός μου, περὶ τοῦ ἡμετέρου μέλλοντος... Μιὰμιση ὦρα, μήπως εἶνε πολὺ μιὰμιση ὦρα! Ἐκ τούτου, σοὶ λέγω, τὸ πᾶν, τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται!

Ἡ Εἰρήνη Βορίσοβνα ἀνεθάρρησε.

— Καλῶς, εἶπε καταβάλλουσα ἐνδομύχως τὰς βασιανίζουσας αὐτὴν ἐντυπώσεις, θὰ ἐγκαρτερήσω... θὰ ἤμαι ἡσυχος καὶ δὲν θὰ ἐξέλθω ἐντεῦθεν.

— Εὖγε λοιπόν! θωπευτικῶς ἐνθαρρύνων εἶπεν ὁ Βελτίστσεφ. Τώρα, δός μοι κανὲν μαντήλι ἢ σάκκον ἢ τίποτε ἄλλο πρᾶγμα...

Ἐκόμισεν αὐτῷ ἐκ τῆς τραπέζης τῶν ἐργοχειρῶν τῆς κομψὸν καὶ εὐμεγέθη δερμάτινον σάκκον καὶ ἐνεχείρισεν αὐτὸν τῷ ἐξαδέλφῳ.

— Ἦδη, χαιρε πρὸς τὸ παρόν καὶ ἐνθυμοῦ πῶς θὰ ἐνεργήσῃς!... Μὴ λησμονήσῃς νὰ στείλῃς διὰ τὸν ἰατρόν, ἐπενθύμισεν οὗτος τρυφερῶς καὶ ἰσχυρῶς φιλῶν τὰς χεῖρας τῆς, καὶ μετὰ ταῦτα ἐκρύβη ἡρέμα ὀπίσθεν τοῦ παραπετάσματος.

* *

Ἐπανελθὼν εἰς τὸ σπουδαστήριον ἔθεσε μετὰ προφυλάξεως εἰς τὸν σάκκον τὰς ἐκλεχθείσας δέσμας.

Προσπάθει νὰ μὴ βλέπῃ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου ἔκειτο τὸ ἀνάκλιντρον, καὶ ἐν τούτοις τὸ βλέμμα αὐτοῦ, ἀκουσίως, ἐναντίον τῆς ἰδίας θελήσεώς του, ἔπιπτε λοξῶς ἐπὶ τῆς ἀπαισίας ἐκείνης θέσεως.

Ὁ γέρον ἐκεῖτο ἡμικεκλιμένος πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν. Οἱ σβεγνύμενοι ἀνθρακες ἔρριπτον πορφυρὰς καὶ παλλόμενας ἀνταυγείας ἐπὶ τοῦ νεκρικῶς ὠχροῦ προσώπου καὶ τοῦ γυμνοῦ μετώπου του, καὶ ὁ παλμὸς οὗτος τοῦ φωτός, ἐνόμιζες ὅτι ἐνεφύσα αὐτῷ ζωὴν ὡς ἐκ τούτου ἔτι μᾶλλον ὁμοιάζεν οὗτος κοιμώμενον.

Ὁ Βελτίστσεφ ἔλαβε τὸν σάκκον καὶ μετὰ προσοχῆς, ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν, ἐξῆλθε τοῦ σπουδαστηρίου.

Ἐν τῷ ἐστιατορίῳ συνητήθη παρὰ τὴν θύραν πρὸς τὸν θαλαμηπόλον Δαμιανὸν καὶ τὸν γραμματέα, ὅστις ἤρχετο φέρων ἔγγραφα τινά.

Παρεμέρισαν εὐσεβάστως.

— Ποῦ πηγαίνετε; ἠρώτησεν αὐτοὺς ὁ Βελτίστσεφ, ὃν ἐφόβισεν ἐνδομύχως ἡ ἀπρόοπτος αὐτῆ συνάντησις.

— Εἰς τοῦ κυρίου... μὲ ἔγγραφα.

— Ὁ κύριος κοιμᾶται... μὴ θορυβῆτε, προειδοποίησεν οὗτος ἀμφοτέρους, κατορθώσας νὰ δώσῃ εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς του πλήρη καί, οὕτως εἶπεῖν, προσβληθεῖσαν ἡρεμίαν. Εἶδατε ἂν ἦλθε τὸ ὄχημά μου; ἠρώτησε συγχρόνως ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Δαμιανόν.

— Εἶνε πρὸ μισθῆς ὥρας φερμένο.

[Ἐπεται συνέχεια].